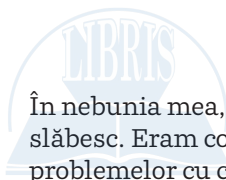

lume, semnam autografe pentru fani, întâlneam oameni fascinanți, mâncam în cele mai elegante restaurante, stăteam la cele mai exclusiviste hoteluri și îmi permiteam un trai fenomenal dintr-un sport pe care îl adoram cu toată ființa mea. Viața nici că putea fi mai frumoasă. Și apoi, într-o fracțiune de secundă, am rămas fără nimic. Un fan dement m-a înjunghiat în spate, cu un cuțit, în timpul unui meci și, din acel moment, viața mea a luat o cu totul altă turnură. Deși rănilor fizice s-au vindecat, am rămas cu niște sechele emoționale sinistre, care m-au aruncat într-un noian de disperare și depresie din care nu mai reușeam să mă eliberez. M-am închis în mine și am deprins niște obiceiuri cu care mă sabotam singură. Am început, de exemplu, să mănânc. Mâncarea a devenit pentru mine o alinare și o otravă deopotrivă. Rațiunea îmi spunea că trebuia să-mi recapăt viața, dar simțirea nu-mi dădea voie să fac asta. Mă simțeam paralizată. Orice lucru pozitiv părea imposibil de pus în practică, astfel că am rămas blocată în același loc timp de zece ani, învârtindu-mă precum un hamster nevrotic într-o rotiță de obsesii și diete extreme, devastată de faptul că nu mai puteam fi persoana care fusesem odată. M-am aruncat cu capul înainte în ceea ce, în viziunea lui Einstein, ar fi definiția fidelă a nebuniei și mi-a luat infinit de mult timp să mă redresez.

De-a lungul acestei perioade, zilele de 1 ianuarie au fost o dată magică pentru mine. O zi un pic altfel decât toate celelalte. Un nou început. Oportunitatea de a mă aduna și de a redeveni persoana care îmi doream. Șansa de a fi mai bine și mai fericită. În prima dimineață a fiecărui an nou, mă trezeam cu o senzație de calm care îmi invadea trupul și mintea și, din nou, mă convingeam singură că anul respectiv avea să fie altfel, că avea să fie anul meu. Urma să-mi schimb viața și să redevin persoana după care tânjeam. Ce-mi propuneam la nesfârșit? Nici să mai câștig un titlu de Mare Șlem, nici să încerc să redevin numărul unu mondial, nici să-mi îmbunătățesc forma fizică și rezistența. Nicidecum.

În nebunia mea, nu aveam decât un singur scop: să slăbesc. Eram convinsă 100% că asta era soluția tuturor problemelor cu care mă confruntam. Dacă aș fi fost slabă, totul ar fi reintrat în normal. Și, astfel, lupta cu kilogramele a devenit o obsesie. Iată cum au fost reproduse primele zile ale fiecărui nou an în jurnalul meu de nutriție:

1 ianuarie 1999

O rezoluție fermă, care nu poate fi încălcată: să slăbesc paisprezece kilograme. Cifra NU SE NEGOCIAZĂ.

Deocamdată, un început bun:

Am alergat o oră pe bandă, la o viteză de 11 km/oră.

Au urmat o sesiune de lovituri de două ore și 300 de genuflexiuni. La micul dejun, am mâncat o felie de pâine din făină de grâu și am băut un pahar de apă cu lămâie.

La prânz – un măr și jumătate de cartof copt. La cină, am să mănânc un piept de pui la grătar și o salată fără dressing.

Am să slăbesc paisprezece kilograme în șase săptămâni.

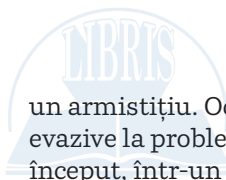
Pot s-o fac.

În primele zile ale fiecărui an, începeam un nou jurnal. Primele pagini erau aproape identice. Alimentată de optimismul pe care îl conferă orice nou început, câteva zile mâncam sănătos și făceam exerciții fizice. Apoi însă, se întâmpla ceva care mă afecta și, într-o secundă – cam cât îmi lua să deschid o pungă de chipsuri –, eram din nou în lumea mea nebună. Fiecare an era la fel: nu discutam nimic despre ce gânduri aveam legate de activitatea competițională, despre ce abilități noi aș fi putut deprinde sau despre cum intenționam să-mi oblojesc psihicul. Voiam doar să slăbesc. Știu la ce vă gândiți: *Dar nu erai sportivă? Nu făceai mișcare în fiecare zi? Nu beneficiai de cei mai buni antrenori și nutriționiști?* Ba da. Dar tot eram grasă și devenisem expertă în a-mi ascunde trupul sub haine largi. Este incredibil cum un antrenament de șase ore se poate duce pe apa sâmbetei în doar 20 de minute de îmbuibare. Și mă pricepeam de minune să-mi

păcălesc antrenorii și nutriționiștii vizavi de exercițiile pe care le făceam și de dieta pe care o urmam. Nu puteam fi lăsată singură niciun minut. Nu avem îndeajuns de multă încredere în propria persoană pentru a fi în stare să rămân singură. Astfel, am pus pe mine optsprezece kilograme și am ajuns să port haine cu patru numere mai mari. Cu cât mă îngrășam mai tare, cu atât mai insignifiantă mă simțeam ca om. Dar nu știam cum să opresc nebunia. Nu știam cum să evadez din cușca de oțel în care mă simțeam captivă. Am încercat orice dietă, am făcut tot felul de exerciții fizice, am lucrat cu cei mai buni antrenori de fitness, dar nimic nu s-a schimbat. Eram convinsă că îmi era sortit să fiu un om nefericit într-un trup care nu era al meu.

Apoi, s-a întâmplat ceva. Am lăsat tenisul deoparte și mi-am urmat instinctul. Am întrerupt legătura cu toți experții și sfătuitoarii din jurul meu, am încetat să mai număr calorile consumate, am renunțat la programul zilnic de exerciții extrem de rigid și am început să petrec timp de una singură. Am încetat să mai caut răspunsuri din exterior și am dat glas vocii timide din interiorul ființei mele. În mintea mea începuse să se producă o schimbare fundamentală și, dintr-odată, am realizat că problema nu era că mâncam, ci că ceva anume mă mânca pe mine, pe interior. În vria neîntreruptei vieți competiționale, n-am avut niciodată îndeajuns timp sau liniște să fiu singură, să mă ascult pe mine însămi. Parcă începeam să cunosc o persoană care fusese mereu prin preajmă, dar căreia nu-i găsisem niciodată loc în viața mea. Și, spre surprinderea mea, era o persoană de care chiar îmi plăcea. Am început, cu pași timizi, să mă îndepărtez de zona mea de confort și să fac lucruri la care nu mă mai gândisem niciodată până atunci. Cu cât mai multe frânturi din viața reală reușeam să strâng la un loc, cu atât mai multe îmi doream să descopăr. Pe măsură ce îmi ocupam timpul cu activități de calitate, stomacul meu a început să nu se mai simtă atât de gol. Undeva, de-a lungul acestei călătorii, mintea și trupul meu au semnat

un armistițiu. Odată ce am încetat să mai caut soluții evazive la problemele cu care mă confruntam, viața mea a început, într-un final, să prindă contur.

Cunosc sentimentul de a fi confuz sau depresiv. Știu cum este să stai îmbrăcat până-n gât la plajă. Știu cum este să te simți mizerabil în propria piele. Știu cum este să devorezi la miezul nopții ce găsești prin sertarele din bucătărie doar pentru a te trezi a doua furios și chinuit de regrete. Știu cum este să nu poți scăpa de norul negru care planează în permanență deasupra capului. Știu cum este să renunți. Dar am ceva să vă spun: *Nu trebuie să fie așa. Vă puteți schimba viața. Trebuie doar să vreți.*

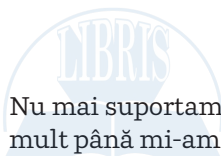
Aceasta este povestea călătoriei mele spre fericire. A fost un drum lung, întortocheat, exaltant și, uneori, cu fundături, dar a meritat. În sfârșit, am ajuns acolo unde am tânjit să ajung în toți acei ani.

Cum mi-am testat zona de confort

Vreme de 28 de ani, am fost cunoscută ca jucătoare de tenis. Trecuse foarte mult timp de când nu mai jucasem un meci profesionist, iar gândul că aş fi putut renunța la sentimentul de siguranță pe care mi-l conferea acea etichetă mă îngrozea. *Jucătoare de tenis*. O prezentare scurtă, simplă, un lucru pe care oricine l-ar fi putut spune despre mine. Asta eram pentru lumea din jurul meu și asta era ceea ce știam despre mine însămi de-o viață întregă. Dar venise vremea să merg mai departe. Venise vremea să mă despart de trecut.

Pe 14 februarie 2008, mi-am anunțat oficial retragerea din tenis. Mai jucam meciuri demonstrative ici și colo, dar mă săturasem să mă scol dimineața cu un singur gând în minte: oare și astăzi o să-mi mai distrug puțin genunchiul? Când nu mă chinuia, puteam să joc ca atunci când eram cea mai bună jucătoare de tenis, dar când mă durea, nici nu puteam să calc pe picior. Ani de zile, am tot dezbătut, eu și cu mine, dacă ar fi trebuit să mai încerc o dată să ajung numărul unu mondial. Dar mă săturasem.

Nu mai suportam atâtea dezbateri. Am așteptat atât de mult până mi-am anunțat oficial retragerea pentru că am vrut să fiu absolut sigură că era cea mai bună decizie. Că venise cu adevărat timpul să mă retrag și că aveam să pun punct aceluia capitol din viața mea în deplină cunoștință de cauză. Toate frământările de genul „Dar dacă totuși...?“, legate de faptul că aș fi putut redeveni gloria care fusesem odată sau că aș mai fi putut câștiga un turneu de Mare Șlem începuseră să se estompeze. În viața mea își făceau loc lucruri noi, altele decât tenisul; mă simțeam mai împăcată decât fusesem vreodată, iar frica părea să mă fi cruțat. Mi-a luat mult timp să ajung în acest punct, în care știam sigur că nu mai aveam nevoie de tenis ca să mă pot defini ca om.

La momentul în care am decis să-mi anunț retragerea, nu am avut în minte o dată anume. S-a întâmplat pur și simplu – Tony Godsick, agentul meu, a făcut publică informația și asta a fost tot. În mod ironic însă, într-o zi destinată îndrăgostiților, eu am ales să-mi anunț despărțirea de tenisul profesionist.

Cineva mi-a spus odată că tenisul îți este soț, iubit, logodnic și cel mai bun prieten, toate în același timp. Pretinde să-i dedici fiecare secundă din timpul tău, te seacă și de ultimul strop de energie și îți domină orice gând care ți-ar putea trece prin minte. Tenisul a fost adolescența mea, educația mea, trecerea mea la viața de adult și biletul meu de călătorie în lumea largă. Tenisul a fost viața mea, acel lucru care m-a supus la nenumărate cazne, de orice natură v-ați putea imagina. Cu toate acestea, am răzbit întreagă. Și chiar mai mult decât întreagă: am răzbit sănătoasă și puternică. Cât timp am stat departe de viața publică, am reușit să mă refac și să-mi vindec sufletul, după care am decis să mă supun testului suprem: un dans de societate, în fața a milioane de oameni. Ce alt mod mai bun de a-mi testa forța interioară aș fi putut alege dacă nu prezența într-un show de televiziune, chiar și cu riscul unei umilințe

publice? *Dancing with the Stars** era emisiunea preferată a mamei, astfel că, în momentul în care am fost invitată să particip, m-am gândit serios dacă ar fi trebuit sau nu să accept. Asta și pentru că nu aveam prea multe calități cu care să mă pot lăuda: aveam două picioare stângi, nu eram în stare să port tocure, aveam trac de scenă și nu aveam niciun pic de experiență în dans. Misiunea mea de a-mi învinge temerile avea să treacă la un nivel cu totul nou. Când am decis să particip, prietenii mi-au zis că nu eram în firea mea:

— Monica, tu ești conștientă că va trebui să dansezi în emisiunea asta, nu?, m-au întrebat. Ești sigură că vrei să faci asta?

Nu, nu eram 100% sigură, dar, în definitiv, nu aveam nimic de pierdut, astfel că le-am dat răspunsul meu favorit, de care mă foloseam ori de câte ori viața mă tenta cu câte o provocare:

— Dar ce mă costă să încerc?

Am fost aleasă să formez pereche cu Jonathan Roberts**, un veteran al acestei emisiuni***, care arăta la fel de șic în particular precum a arătat când a dansat, în cadrul acestei emisiuni, cu Rachel Hunter****, Heather Mills***** și Marie Osmond*****. Jonathan, unul dintre cei mai răbdători

* Show de divertisment care se difuzează în SUA din 2005 și la care participă perechi formate dintr-o celebritate și un dansator profesionist. A fost difuzat și în România cu titlul *Dansând printre stele* (n.t.).

** Dansator profesionist american, multiplu campion la dansuri de societate. S-a apucat de dansuri din pură întâmplare, după ce a primit un flyer cu o invitație gratuită la un club sportiv local (n.t.).

*** A participat la primul, al doilea, al patrulea, al cincilea, al șaselea, al optulea și al nouălea sezon al emisiunii (n.t.).

**** Manechin neozelandez, actriță și gazdă a unei emisiuni TV. Și-a câștigat faima de pe urma unui pictorial în costum de baie publicat de revista *Sports Illustrated*, dar și de pe urma mariajului cu Rod Steward de care a divorțat în 2006. A fost prima parteneră a lui Roberts în cadrul primului sezon al emisiunii și a ajuns pe locul al patrulea (n.t.).

***** Fost manechin britanic și ambasadoare ONU pentru lupta contra minelor antipersonal. A ajuns în atenția opiniei publice în 1993 când, în urma unei coliziuni cu o motocicletă a poliției londoneze, piciorul stâng i-a fost amputat de la genunchi în jos. Paisprezece ani mai târziu, a fost invitată să participe la *Dancing with the Stars* și, în ciuda protezei pe care o purta, a acceptat și chiar a terminat competiția pe locul șapte (n.t.).

***** Cântăreață americană, scenografă, actriță și creatoare de păpuși. A participat la *Dancing with the Stars* în 2007, în cel de-al cincilea sezon și a câștigat locul al treilea (n.t.).

oameni pe care mi-a fost dat să-i întâlnesc, a fost pus în mare încurcătură de șoldurile mele inerte, incapabile să se miște. Pentru primele două dansuri pe care le-am avut de pregătit în cadrul competiției, foxtrot și mambo, mi-a explicat pașii cu o precizie de 1/1. Cum aveam niște contracte semnate înainte de a primi invitația la emisiune și pe care trebuia, deci, să le onorez, n-am putut să ne tocim pingelele în studiourile de dans din LA. În schimb, Jonathan a venit cu mine peste tot pe unde am avut treabă: timp de patru săptămâni, am dansat câte opt ore pe zi prin camerele de hotel din Tokyo, New York sau LA. Cu o săptămână înainte de începerea show-ului, am plecat spre LA, acolo unde urmau să aibă loc filmările, pentru o ultimă trecere în revistă a pașilor. Cu numai cinci zile înainte de debutul emisiunii, s-a trezit perfecționista din mine și a decis că ar fi fost indicat să începem repetițiile la 7:00 dimineața.

— Șapte?, m-a întrebat Jonathan cu o figură dezaprobatoare. Eu nu mă scol înainte de 9:00.

— Dar eu încă nu știu pașii!, i-am spus eu cuprinsă de panică.

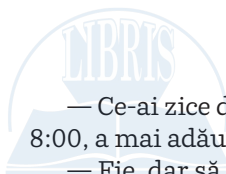
Într-adevăr, la repetiții ne-am intersectat cu perechea formată din Christian de la Fuente* și Cheryl Burke** care mi s-au părut că pur și simplu pluteau pe ringul de dans. Acela a fost momentul în care mi-am dat seama că eram la mare ananghie, iar Jonathan – care i-a văzut, la rândul-i, pe restul concurenților – n-a avut prea multe vorbe de încurajare la adresa mea.

— Monica, nu vreau să te mint. O să fie crunt.

În acel moment, toată mantra mea *O fac de dragul distracției* s-a transformat în *Mi-e groază că o să mă fac de tot râsul*.

* Actor chilian și prezentator de emisiuni TV. Înainte de a se înscrie la Universitatea Pontificală Catolică din Chile, pe care a absolvit-o cu titlul de inginer, a fost pilot al Forțelor Aeriene Chiliene (n.t.).

** Dansatoare americană, manechin și gazdă de emisiuni TV. A participat în optsprezece sezoane ale emisiunii *Dancing with the Stars* și a devenit prima femeie care a câștigat o ediție a show-ului și prima dansatoare profesionistă care a câștigat două ediții consecutive (n.t.).

— Ce-ai zice de un compromis? Hai să ne vedem la 8:00, a mai adăugat el.

— Fie, dar să nu te prind că întârzii nici măcar un singur minut!

Parcă retrăiam momentele din copilărie, de pe vremea când aveam treisprezece ani și abia mă mutasem cu ai mei din fosta Iugoslavie, în Florida. Pe vremea aceea, eram pe terenurile de la Academie la 6:40, deși antrenamentele începeau la 7:00. În orașul meu de baștină, Novi Sad, mă săturasem să tot aștept să mă lase și pe mine cineva pe terenurile folosite de adulți, așa că n-aveam de gând să pierd nici măcar o secundă. Până ajungea antrenorul, eu îmi făceam deja încălzirea și eram gata să trec la serve. Între timp, am mai ruginit, dar copila vitează din mine e încă pe fază. Am repetat mișcărilor de sute de ori și l-am înregistrat pe Jonathan în timp ce executa pașii mai complicați, care mie nu-mi ieșeau nici în ruptul capului în timpul repetițiilor. Noaptea ajungeam în camera de hotel, puneam caseta și mă uitam la ea la nesfârșit, punând pauză pe pașii cu pricina pentru a-i putea repeta în fața oglinzii. Am simțit o mare ușurare când am aflat că protagoniștii primului episod aveau să fie doar băieții-vedetă, ceea ce însemna că eu nu trebuia decât să stau în primul rând și să zâmbesc. Panica mea s-a adâncit însă când am văzut ce bine arătau și cât de firesc părea tot ce făceau. Chiar și cei care nu puteau să se sincronizeze perfect cu partenerele lor reușeau să facă un dans decent prin simplul fapt că se mișcau pe loc, în timp ce superbele lor parteneri, dansatoarele profesioniste, făceau piruete și defilau pe lângă ei.

A doua zi, în timp ce-mi repetam în minte pașii pentru marele debut în dans, am avut parte de încă un șoc: pregătirile care se făceau îți lăsau senzația că urma să aibă loc un bal, o nuntă și un concurs de frumusețe, toate la un loc. Tuburi de fixativ, extensii de păr, gene false, manichiuri și straturi infinite de machiaj. La mine a durat, cu totul, șase ore. A fost tare plictisitor să stau într-un scaun atâtea ore, dar măcar am învățat cum să-mi

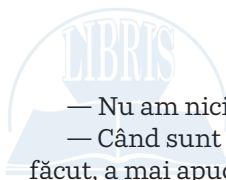
fac nasul moștenit de la tata să pară mai mic. Umbrele pot face minuni! Când am fost gata, cu greu m-am recunoscut în spatele fetei ferchezuite în care fusesem transformată și m-au cuprins emoțiile chiar înainte de a păși pe ringul de dans. Aveam o rochie lungă, de un roz înspăimântător, în care semănam cu Cenușăreasa înfășurată în vată de zahăr. Dacă aș fi avut opt ani, aș fi dat orice pentru o asemenea rochie, dar acum eram o femeie în toată firea, aveam 34 de ani și cu totul alte gusturi.

Am aruncat un ochi la fetele împotriva cărora aveam să concurez – Shannon Elisabeth (actrița cu picioare kilometrice), Marlee Matlin (actrița plină de îndrăzneală), Priscilla Presley (actrița care deborda de încredere în sine), Marissa Jaret Winokur (starul de pe Broadway care avea energie cât pentru toată lumea la un loc) și Kristi Yamaguchi (medaliata olimpic la patinaj artistic, care părea născută pentru a dansa) – toate pline de sclipici și paiete din cap până în picioarele cocoțate pe tocuri. Atmosfera era extrem de tensionată și n-am avut nevoie decât de o fracțiune de secundă pentru a realiza că parcă eram dintr-un alt film. Toate acele femei erau atât de obișnuite cu publicul prin natura meseriei lor, în timp ce eu, în toată cariera mea, m-am ferit de ovațiile publicului ca să mă pot concentra pe mingii. Era clar că toate se simțeau în largul lor în fața camerei de filmat, în timp ce eu nici măcar nu știam unde este. *Oare era târziu să mă retrag?*

— Mai sunt zece minute și începem!, a strigat regizorul de platou.

Dap, se pare că era mult prea târziu să mă retrag. Fiecare dintre noi și-a ocupat locul pentru prezentarea perechilor. Eu stăteam lângă Jason Taylor, faimosul jucător al Ligii Americane de Fotbal, care dansase exemplar la repetițiile din seara precedentă. Probabil că arătam de parcă urma să fiu împușcată de plutonul de execuție, altfel nu-mi explic de ce Jason, aruncându-mi o privire fugitivă, m-a întrebat:

— În ce ne-am băgat?

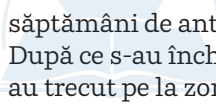

- Nu am nici cea mai vagă idee, am reușit să bâigui.
- Când sunt pe terenul de fotbal, măcar știu ce am de făcut, a mai apucat să-mi șoptească înainte de a începe să coborâm cu toții spre ring.

M-am simțit mai bine știind că nu eram singura care se simțea mult în afara zonei proprii de confort. Dacă un jucător de fotbal atât de dur ca Jason era emoționat, atunci picioarele mele aveau tot dreptul să tremure de parcă ar fi fost ale unui mânz care abia venise pe lume.

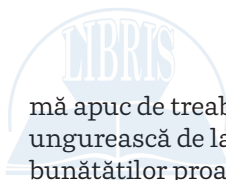
După secvența introductivă, m-am dus în culise să-mi aștept rândul. Jonathan nu mai prididea să-mi spună să mă distrez. Parcă îl auzeam pe tata înainte de un mare meci. Oare cum aș fi putut să mă distrez? Eram hotărâtă să merg până la capăt, dar în niciun caz nu avea să fie ceva distractiv. Eram mult prea preocupată să-mi repet pașii în minte ca să-mi mai amintesc de ceva atât de caraghios ca distracția. Convinsă fiind că nu aveam să aud primele acorduri ale piesei pe care urma să dansăm, i-am spus lui Jonathan să-mi facă cu ochiul când trebuia să începem. Ne-am așezat pe scenă în poziție și, până să mă dezmeticesc, l-am văzut pe Jonathan făcându-mi cu ochiul.

Showtime! Partenerul meu a început să mă învârtă pe scenă, în timp ce eu îmi dădeam silința să țin pasul cu foxtrotul lui fără cusur. Piruetele mele nu au fost pe cât de sigure sau de controlate ar fi putut să fie, dar n-am ieșit din ritm și nici n-am picat în nas, ceea ce pentru mine a fost un record personal! Din păcate, faptul că am reușit să nu mă fac de râs n-a contat prea mult pentru juriu. Am primit cel mai mic punctaj al serii și mi s-a spus că mă mișcasem „ciudat“, că fusesem „țeapănă“ și că nu pusesem suflet. Ce ironie. După ani de muncă în care am încercat din răspuțeri să-mi dezvolt forma psihică și după nenumăratele eforturi ale antrenorului meu, Gyll, de a-mi îmbunătăți forma fizică, lucrul cel mai criticat de juriu a fost lipsa de încredere. Bleah! În doar 30 de secunde cât a durat feedbackul negativ al juriului, am reușit să-mi pierd și bruma de încredere pe care o dobândisem în cele câteva

săptămâni de antrenamente de dinaintea concursului. După ce s-au încheiat filmările, toți ceilalți concurenți au trecut pe la zona rezervată presei, pentru a acorda scurte interviuri. Spre stupoarea mea, la jumătatea drumului către jurnaliști, am izbucnit în lacrimi. Am răspuns întrebărilor presei cât am putut de repede și m-am grăbit să ajung în culise ca să mă adun. Cu cât mă străduiam mai mult să nu plâng, cu atât mai multe lacrimi îmi șiroiau pe obraz. Jonathan a venit imediat la mine și m-a încurajat spunându-mi că nu aveam motive să fiu tristă. Mi-a spus că, în definitiv, ne ieșise ceea ce ne propusesem, anume să respectăm întocmai pașii. Ce conta, așadar, că promisem cele mai mici note din partea juriului? Mare scofală! Ușor de spus pentru el. Nu lui i se reproșase, în fața a milioane de telespectatori americani care urmăreau emisiunea, că fusese ciudat, desincronizat și dezavantajat de o postură deficitară. Eu eram convinsă că mă descurcasem bine – asta era, de fapt, problema mea. Dacă aș fi fost un dezastru total, nu m-ar fi deranjat deloc criticile. Însă ceea ce înțelegeam eu prin „bine“ era total opus față de ce înțelegea juriul. Cum nu mai dansasem niciodată, aveam cu totul alte criterii după care mă raportam la ce era bine. Nu-mi rămânea altceva de făcut decât să accept situația. În acea seară, am ajuns la hotel mâhnită și tulburată. Mi-am privit în oglindă ochii umflați de plâns și mi-am spus că trebuia să revin cu picioarele pe pământ.

De ce ești atât de dură cu tine? În definitiv, e doar un concurs de dans. Ar trebui să fie distractiv. Ce mare brânză dacă ai fost criticată puțin? Nimeni nu este perfect. Treci peste asta și încearcă să fii mai bună data viitoare. Încrederea este cea mai importantă și tu ai multă încredere în tine. Nu lăsa câțiva jurați să te descurajeze. Du-te înapoi în ringul de dans și fii mai bună. Am pornit caseta video și am început să-l urmăresc pe Jonathan executând mișcărilor de mambo, următorul nostru dans. Aveam câteva zile să mă pregătesc ca să-mi pot lua revanșa. A doua zi, m-am prezentat la repetiții senină și hotărâtă să

mă apuc de treabă, dar am fost deturnată de o patiserie ungurească de la parterul sălii de repetiții. Mirosul bunătaților proaspăt scoase din cuptor plutea prin aer și mă înnebunea. Astfel, mi-au venit în minte unele obiceiuri din copilărie. După antrenamentele la care nu dădeam deloc randament, mă răsfațam, ca o compensare, cu dulciuri foarte bogate în zahăr care, evident, nu mă ajutau cu mai nimic. *Nu, nu și de data asta*, mi-am spus trecând prin dreptul brutăriei. *Pateurile nu te vor transforma într-o dansatoare mai bună.*

Următoarele trei zile am exersat pe ritmuri de mambo până la extenuare și, convinsă de stilista show-ului, am decis că era cazul să port un costum ceva mai sexi. Pentru cel de-al doilea dans, am primit, așadar, o rochiță plină de paiete aurii, care abia dacă îmi acoperea fundul. Văzusem cât de sexi fusese Shannon Elisabeth în rochia pe care o purtase la prima emisiune și mi-am spus că era cazul să adaug și eu puțin sex-appeal ținutei mele, dar unul care să mă facă să mă simt în largul meu. Am convins-o pe stilistă să accepte un compromis și am căzut de acord să lungim puțin rochia, iar produsul final mi-a plăcut la nebunie. Înainte de începerea celei de-a doua emisiuni, mă simțeam pregătită și senzuală. Jonathan mi-a dat un ultim sfat: să zâmbesc.

— Orice s-ar întâmpla, nu uita să zâmbești. Dacă ratezi un pas, dacă te împiedici, dacă te încurci la vreo piruetă, zâmbește. Dacă zâmbești, nimeni nu o să se prindă de nimic.

— În regulă, am priceput: am să zâmbesc, am repetat eu.

— Zâmbește mai ales când faci șpagatul. Uită-te direct în camera de filmat și zâmbește ca și când viața ta ar depinde de asta, a mai adăugat el.

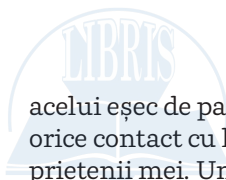
A început muzica, Jonathan mi-a făcut cu ochiul și am pornit. Am încercat să scot la iveală vulpița din mine și am pășit țațoșă de-a lungul și de-a latul ringului de dans, cu cât de multă siguranță îmi permiteau tocurile. Am zâmbit până am simțit că mă dor maxilarele și,

când a venit momentul șpagatului, am căutat camera cu privirea. La naiba! Erau șase și eu habar nu aveam în care trebuia să mă uit! Am ales una la întâmplare și mi-am dat toată silința să iasă bine. Am terminat dansul fără să pierd niciuna dintre brățările pe care le purtam la mână și fără să-l rănesc pe Jonathan cu niciuna dintre ele – din nou, un record personal –, dar știam, în sinea mea, că asta nu avea să-i impresioneze prea mult pe membrii juriului. Și așa a și fost. Din nou am primit cel mai mic punctaj și mi-am dat seama că ne era scris să ieșim primii din concurs. Spre norocul meu, și Penn Jillette* a fost eliminat, astfel că nu a trebuit să fac față singură eșecului. Ce să zic, suferința adoră compania! Chiar am suferit în primele zile de după eliminare, dar, oriunde m-aș fi aflat – la magazin, la benzinărie sau la aeroport –, oamenii mă recunoșteau și mă încurajau. Nu-mi dorisem altceva decât să rămân în concurs măcar o săptămână și am fost distrusă că nu reușisem. Însă niciunul dintre cei cu care mă întâlneam nu părea să-și amintească ce jalnice fuseseră dansurile mele, dimpotrivă. Toți îmi spuneau că fusesem extraordinară și mă felicitau pentru curajul de a fi încercat așa ceva. Eu eram foarte dezamăgită de eșecul meu și distrusă de faptul că milioane de oameni fuseseră martori, dar acești oameni minunați aveau dreptate – dovedisem mult curaj înhămându-mă la așa ceva, iar picioarele mele arătaseră de milioane în rochița aceea plină de paiete aurii!

Dacă aș fi primit invitația la acea emisiune cu cinci ani înainte, nu m-aș mai fi întors pentru cel de-al doilea dans. M-aș fi întors acasă, în Florida, aș fi plâns, aș fi mâncat de supărare, aș plâns mai mult, aș fi mâncat încă și mai mult și m-aș fi ascuns de ochii tuturor preț de câteva săptămâni. Aș fi purtat cu mine însemnele

* Magician american, jongler, comediant, inventator, muzician și actor. Este adept al ateismului, libertinajului și scepticismului științific. A deschis cel de-al șaisprezecelea sezon al emisiunii *Dancing with the Stars* cu Cha-Cha, reprezentație care a primit din partea juriului doar 16 puncte din 30 (n.t.).

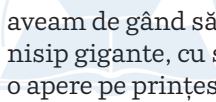
acelui eșec de parcă ar fi fost o literă stacojie*. Aș fi evitat orice contact cu lumea și aș fi vorbit cu doar câțiva dintre prietenii mei. Umiliința ar fi fost greu de suportat. Acum însă eram o altă persoană și, după câteva zile în care am fost cam îmbufnată, e adevărat, mi-am dat seama că, de fapt, eram în regulă. Mă confruntasem cu cele mai negre temeri, am reușit să duc dansurile la bun sfârșit în ciuda emoțiilor care au fost incomparabil mai mari decât cele din finala unui turneu de Mare Șlem, am fost jurizată de niște necunoscuți și mi-am asumat criticile fără să cedez în fața a milioane de oameni. În final, s-a dovedit că nu fusesem pe cât de dezastruoasă mă așteptasem să fiu. În viață, dacă nu riști, nu câștigi. Dacă sufletul meu s-a putut supune la așa ceva fără să se rupă în bucăți, nimic altceva nu îmi mai putea sta în cale.

* Titlul romanului scris de Nathaniel Hawthorne, considerat opera de căpătâi a autorului. Acțiunea cărții se petrece în secolul al XVII-lea și o are ca personaj central pe Hester Prynne. Aceasta comite adulter în urma căruia naște un copil și este blamată de societatea puritană în care trăiește. Litera stacojie, o cârpă de culoare roșu-aprins în forma literei A (de la „adulter“), pe care Hester este nevoită să o poarte pe piept, este simbolul rușinii (n.t.)

Fetele nu știu să joace tenis

Majoritatea sportivilor de performanță își amintesc cu precizie momentul în care au început să practice sportul care le-a schimbat destinul. Eu asociez acel moment cu un miros de apă sărată care îmi gădila nasul. Așa cum obișnuiam să facem în fiecare vară, familia mea și cu mine ne petreceam vacanța pe țărmul Mării Adriatice, unde, în fiecare dimineață, o briză molcomă pătrundea prin fereastra dormitorului și mă trezea ușor. O vacanță de două săptămâni pe litoral era un obicei al familiilor de europeni, iar noi nu făceam excepție. În fiecare an, burdușeam mașina cu bagaje și porneam la drum spre mare pentru două săptămâni de soare, nisip și surf. Raiul pe pământ! Dintre toate vacanțele în care am lăncezit la soare pe țărmul mării, cel mai bine mi-o amintesc pe cea în care am fost când aveam doar cinci ani. Eram o copilă plăpândă, dar cu energie cât pentru zece. Toată ziua mișunam de colo-colo și îi scoteam pe-ai mei din minți. Într-o dimineață, m-am trezit, mi-am tras pe mine costumul de baie, am ciugulit ceva la insistențele mamei și am zbughit-o pe ușă cât ai zice pește. Ca de fiecare dată,

aveam de gând să-mi petrec ziua construind castele de nisip gigante, cu șanțuri și crabi pe post de gărzii, care să o apere pe prințesa. În imaginația mea, prințesa locuia în acele castele. Înainte să apuc să ajung prea departe, atenția mi-a fost distrasă de tata care puneă într-o geantă ceva ce mie mi s-au părut niște super-jucării.

— Unde vă duceți?, am întrebat.

— Să jucăm tenis, mi-a răspuns Zoltan, fratele meu.

Și el avea în mână o geantă identică cu a tatei.

— Pot să vin și eu?, am întrebat uitând deja de castelele care așteptau să fie construite pe plajă.

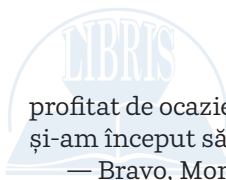
N-am auzit decât cuvântul „jucăm“ și mi-am zis că n-aveam cum să ratez așa ceva.

— Sigur că poți să vii și tu, mi-a răspuns tata zâmbind. Fugi și încalță-te și ne vedem afară.

Mi-am întors pe dos tot dormitorul în căutarea tenișilor și-n final tot mama a fost cea care i-a găsit și m-a ajutat să-mi leg șireturile.

— Petrecere frumoasă, mi-a spus și mi-a dat un pupic pe frunte, după care a-nceput să-mi facă cu mâna, fericită că urma să aibă și ea puțin timp numai pentru ea. Era ceva ce nu se întâmpla prea des.

Ester, mama mea, avea o slujbă cu normă întreagă într-o firmă de contabilitate și gătea zilnic câte trei mese pentru noi, astfel că cele două săptămâni de vacanță erau singurele ei momente de relaxare. Cum aveam doar cinci ani, habar nu aveam ce însemna să ai nevoie de o vacanță, dar sunt convinsă că mama știa. Am ieșit în fugă din casă și i-am prins din urmă pe Zoltan și pe tata. Am mers pe jos preț de vreo trei străzi până am ajuns la terenul local. Eu am început să țopăi de parcă-mi luaseră foc tenișii, arzând de nerăbdare să începem. Habar n-aveam ce anume să începem, dar știam sigur că avea să urmeze ceva distractiv. Tata și Zoltan și-au scos rachetele din huse și au început să-și dea pase. Mi s-a părut că jocul lor durează o veșnicie și începusem să mă cam plictisesc; credeam că avea să fie ceva mai interesant. Când fratele meu a lăsat racheta din mână ca să bea niște apă, am

profitat de ocazie, am rupt-o la fugă, am ridicat-o de jos și-am început să imit mișcările pe care le văzusem la ei.

— Bravo, Monica!, mi-a spus tata din cealaltă parte a terenului, lovind mingea în direcția mea.

Mi-ar plăcea să spun că am trimis ca din tun, un rever executat cu două mâini, de pe linia de fund pe diagonala terenului*. Mi-ar plăcea să spun că, într-o fracțiune de secundă, s-a născut o stea. Dar aș minți. Am ratat și prima minge, și pe cea de-a doua, și pe cea de-a treia. Dând dovadă de multă stăpânire și răbdare, neobișnuite pentru un frate mai mare care, în plus, avea și treisprezece ani, Zoltan m-a lăsat s-o țin tot așa. Alergam de colo-colo, de-a lungul și de-a latul terenului, manevrând nebunește racheta, dar fără s-ating nici măcar o singură minge. Tata însă a observat imediat ceva. Deși racheta era aproape la fel de mare ca mine, eu o țineam de parcă ar fi fost un fulg. Loviturile pe care le dădeam nu reușeau să trimită nicio minge peste fileu, dar felul în care încercam să lovesc nu era chiar rău. Am jucat toată după-amiaza, timp în care am tot făcut schimb de rachetă cu Zoltan, și nu m-am plictisit deloc. Unii copii-minune ai sportului se nasc cu o uimitoare capacitate de coordonare între ochi și mână, alții, cu articulațiile umărului incredibil de flexibile, alții, cu celule roșii extrem de funcționale. Eu? Eu aveam încheieturile mâinilor ciudat de puternice. Câțiva ani mai târziu, tata mi-a povestit că, atunci când eram de-o șchioapă, obișnuiam să-i car halterele de patru kilograme peste tot prin casă. Nu-mi aminteam cu exactitate, deci a trebuit să-l cred pe cuvânt. Toți trei ne-am petrecut restul vacanței pe terenul de tenis.

După ce ne-am întors de la mare, l-am implorat pe tata să mai joace tenis cu mine. Zoltan era deja un jucător activ în turneele europene pentru juniori, dar tata nu jucase tenis de prea multe ori în viață. În timpul acelei vacanțe, a jucat mai mult decât jucase vreodată. I-a venit

* În original, *two-handed crosscourt backhand from the baseline* (n.t.).